

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj Us II-226/2023-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Jelene Rajić, predsjednice vijeća, Marine Kosović Marković i Eveline Čolović Tomić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ivane Mamić Vuković, u upravnom sporu tužitelja Županijske uprave za ceste Virovitičko-podravske županije, Virovitica, Matije Gupca 53, OIB 84217126856, kojeg zastupa opunomoćenik, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB 87950783361, uz sudjelovanje zainteresirane osobe

koju zastupa opunomoćenik
odvjetnik iz Odvjetničkog društva radi donošenja dopunskog rješenja u predmetu utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 27. ožujka 2024.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/18-11/212 urbroj: 376-05-3-23-19 od 24. listopada 2023.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.
- III. Nalaže se tužitelju Županijske uprave za ceste Virovitičko-podravske županije naknaditi zainteresiranoj osobi i d.d. trošak upravnog spora u iznosu od 1.250,00 € (trisućudvjestopedest) u roku od 60 dana od primitka ove presude.
- IV. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika, klasa: UP/I-344-03/18-11/212, urbroj: 376-05-3-23-19 od 24. listopada 2023., odbijen je zahtjev tužitelja za donošenje dopunskog rješenja kojim se utvrđuje točan iznos godišnje naknade za pravo puta iz točke V. rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti klasa: UP/I-344-03/18-11/212, urbroj: 376-10-18-13 od 28. svibnja 2018.
2. Tužitelj u tužbi navodi da se tuženik pogrešno poziva na zaključak o pravnom shvaćanju sa sjednice sudaca Visokog upravnog suda Republike Hrvatske održane 17. rujna 2019. prema kojem u primjeni članka 27. i 28. Zakona o elektroničkim komunikacijama tuženik može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta

koje je sastavni dio rješenja. Naime, iz sadržaja navedenog pravnog shvaćanja ne slijedi da bi njime bila obuhvaćena i mogućnost, u odnosu na rješenje kojim utvrđuje pravo puta, potom infrastrukturnog operatora, te njegovu novčanu obvezu plaćanja godišnje naknade, da tuženik ne bi mogao naknadno donijeti i dopunsko rješenje, ako "osnovnim" rješenjem nije riješio sva pitanja koja su bila predmet postupka. Smatra da se zaključak ne odnosi na one situacije koje se mogu podvesti pod mogućnost donošenja dopunskog rješenja, a koja materija je regulirana člankom 100. stavkom 2. Zakona o općem upravnom postupku. Ističe da je tuženik već u identičnim činjeničnim i pravnim situacijama donosio dopunska rješenja kojim je točno utvrdio iznos godišnje naknade za pravo puta. Navodi da tuženik nije rješenjem od 28. svibnja 2018., riješio sva pitanja jer je ostalo neriješeno pitanje točnog novčanog iznosa godišnje naknade za pravo puta, a koji novi podatak u vidu dostavljenog mu obračuna od strane tuženik je uredno zaprimio nakon donošenja tog rješenja. Predlaže usvojiti tužbeni zahtjev usvoji i poništiti osporeno rješenje tuženika od 24. listopada 2023. te dopuniti rješenje tuženika od 28. svibnja 2018. na način da se utvrđuje iznos godišnje naknade za pravo puta, kao i da se naloži tuženiku da mu nadoknadi troškove upravnog spora.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je rješenjem od 28. svibnja 2018., između ostalog utvrđena godišnja naknada za pravo puta za korištenje EKI na način da su određeni parametri temeljem kojih je bio obavezan napraviti obračun godišnje naknade što je isti i učinio. Smatra da nema mjesta donošenju dopunskog rješenja pozivajući se na zaključak o pravnom shvaćanju sjednice sudaca Visokog upravnog suda koje shvaćanje isključuje pravo javnopravnog tijela da naknadno donosi dopunsko rješenje kojim bi se na drugačiji način utvrdio iznos godišnje naknade za pravo puta u odnosu na način utvrđen rješenjem iz 2018. godine. Predlaže tužbeni zahtjev odbiti.

4. Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu u odgovoru na tužbu u bitnom navodi da u konkretnom slučaju nisu ostvareni uvjeti iz članka 100. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku za donošenje dopunskog rješenja, budući da ne postoji niti jedno otvoreno pitanje o kojem tuženik u konkretnom postupku nije odlučio. Rješenjem tuženika u odnosu na koje se traži donošenje dopunskog rješenja radi utvrđivanja visine naknade za pravo puta je bilo predmetom provedenog postupka te je nadležno tijelo odredilo parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta, a zainteresirana osoba izradila njezin izračun. Smatra da tužitelj u predmetnom zahtjevu za izdavanje dopunskog rješenja ne navodi nikakve nove činjenice ili nove podatke koji bi vodili tome da se ovdje radi o novom predmetu o kojem je potrebno raspravljati i donijeti odluku, već svoj zahtjev za donošenje dopunskog rješenja temelji isključivo pozivanjem na obračun iznosa naknade za pravo puta, a koji obračun proizlazi iz već ranije provedenog i pravomoćno okončanog upravnog postupka i utvrđenih parametara, kao i ovlasti tuženika da samu obvezu izračuna naknade prenese na sukladno pravnom shvaćanju ovog Suda. Taj obračun je u vrijeme izdavanja predmetnog rješenja prema utvrđenim parametrima za tužitelja bio nesporan, što tužitelj i danas potvrđuje u svojoj tužbi u kojoj navodi da je iznos obračuna godišnje naknade za pravo puta od 1.458.160,78 kuna odnosno 193.531,19 eura kako ga je zainteresirana osoba izradila nije sporan. Predlaže zbog nepostojanja pretpostavki za vođenje spora tužbu odbaciti odnosno odbiti kao neosnovanu te da naloži tužitelju da podmiri trošak podnošenja odgovora na tužbu.

5. Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16., 29/17. i 110/21., dalje: ZUS) odgovor na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljen je tužitelju.

6. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

7. Prema podacima u spisu predmeta proizlazi da je tužitelj 5. listopada 2023. podnio zahtjev tuženiku za donošenje dopunskog rješenja na temelju odredbe članka 100. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09., dalje: ZUP), kojim je zatražio donošenje dopunskog rješenja kojim se utvrđuje točan iznos godišnje naknade za pravo puta iz točke V. rješenja tuženika od 28. svibnja 2018. Rješenjem tuženika od 28. svibnja 2018., zainteresirana osoba je utvrđena infrastrukturnim operatorom te je utvrđeno da ima pravo puta na županijskim i lokalnim cestama na području Virovitičko-podravske županije koje se nalaze u vlasništvu Republike Hrvatske i pod upravljanjem Županijske uprave za ceste Virovitičko-podravske županije, utvrđena je količina elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme (dalje: EKI) zainteresirane osobe temeljem Elaborata o pravu puta i utvrđeni su parametri temeljem kojih je zainteresirana osoba obvezna u roku od 8 dana od primitka rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta i isti zajedno s podacima koji su primijenjeni dostaviti tuženiku i tužitelju. Točan iznos godišnje naknade za pravo puta nije naveden, ali utvrđeni su parametri s obzirom na količinu, vrstu i prostorni položaj EKI na svakoj pojedinoj katastarskoj čestici prema podacima koje je zainteresirana osoba dostavila u Elaboratu o pravu puta, a koje se koriste za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje EKI te je primijenjen iznos naknade i način obračuna kako je to određeno u članku 6. i 7. stavcima 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“ 152/11., 151/14. i 95/17.). Nadalje, zainteresirana osoba je udovoljavajući naprijed navedenom rješenju, dostavila obračun godišnje naknade za pravo puta u iznosu od 1.458.160,78 kuna odnosno 193.531,19 eura, koji iznos nije sporan među strankama. Rješenjem od 28. svibnja. 2018. određen je i rok u kojem je zainteresirana osoba obvezna tužitelju platiti naknadu za pravo puta za prvu godinu kao i rokovi dospjeća plaćanja svake sljedeće godine.

8. Člankom 100. stavkom 2. ZUP-a propisano je da ako javnopravno tijelo rješenjem nije riješilo sva pitanja koja su predmet postupka, može se na prijedlog stranke ili po službenoj dužnosti donijeti rješenje o pitanjima koja nisu riješena (dopunsko rješenje).

9. Prema ocjeni ovoga Suda u konkretnom slučaju ne radi se o pitanjima koja su predmet postupka, a nisu riješena rješenjem tuženika od 28. svibnja 2018., kako to pogrešno smatra tužitelj. Naime, tuženik se osnovano poziva na Zaključak o pravnom shvaćanju sa sjednice sudaca Visokog upravnog suda Republike Hrvatske održane 17. rujna 2019. prema kojem u primjeni članka 27. i 28. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK), tuženik može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenima u Elaboratu za pravo puta koje je sastavni dio rješenja, pa i ovaj Sud nalazi da navedeno isključuje mogućnost javnopravnog tijela da naknadno donosi dopunsko rješenje kojim bi se na drugačiji način utvrdio iznos godišnje naknade za pravo puta u odnosu na način utvrđen rješenjem tuženika od 28. svibnja 2018.

10. S obzirom na to da je u konkretnom slučaju rješenjem tuženika od 28. svibnja 2018. zainteresirana osoba utvrđena infrastrukturnim operatorom na svim županijskim i lokalnim cestama na području Virovitičko-podravske županije koje su navedene u Odluci o razvrstavanju javnih cesta i popisu županijskih i lokalnih cesta na području Virovitičko-podravske županije, a na kojima zainteresirana osoba ima izgrađenu svoju elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu te su navedeni podaci sastavni dio rješenja tuženika pa je sukladno tim podacima utvrđena godišnja naknada za pravo puta za korištenje javnih cesta kao i njezina visina koja je određena

uz primjenu obračuna i parametara iz rješenja od 28. svibnja 2018. a čiju dopunu tužitelj zahtjeva, nije bilo osnove za donošenje dopunskog rješenja jer je tim rješenjem odlučeno i o visini naknade za pravo puta jer su utvrđeni parametri visine naknade za pravo puta, a sukladno podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta.

11. Imajući na umu navedeno trebalo je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a odbiti tužbeni zahtjev kako je to riješeno točkom I. izreke presude.

12. Zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora nije osnovan pa je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. ZUS-a, odlučeno kao pod točkom II. izreke presude.

13. Zainteresiranoj osobi je u smislu odredbe članka 79. stavka 4. ZUS-a, priznat trošak zastupanja po odvjetniku koji se odnosi na sastav odgovora na tužbu uvećan za PDV sukladno Tarifi o nagradama i naknadni troškova za rad odvjetnika u zatraženom iznosu od 1.250,00 eura, kako je to odlučeno pod točkom III. izreke presude.

14. Odluka o objavi presude (točka IV. izreke presude) temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu, 27. ožujka 2024.

Predsjednica vijeća:
Jelena Rajić

Dokument je elektronički potpisan:

Jelena Rajić

Vrijeme potpisivanja:

15-04-2024

11:35:46

DN:
C=HR
O=VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#0C115B415448622D313336313333363030363B
OU=Signature
S=Rajic
G=Jelena
CN=Jelena Rajić